

GAÑADORA na categoría de ADULTOS

MARÍA TERESA IGLESIAS YUGAT

IES Manuel García Barros, A Estrada

HORIZONTE CON NEBOEIRO

De noite, con chuvia, a aldea é un recuncho esquecido sen máis horizonte ca a brétema.

A humidade enchoupa as tellas e pinta de verde as fendas das paredes quebradas dos alboios.

O silencio escuro só se ve rachado polos ouveos dos cans que ventan estadeas de raposos en procesión entre chousas e roleiros. Ou polos berros magoantes dos gatos á xaneira.

A auga que cae polo picho da fonte murchou o ritmo que mantiña outrora e xa non cantaruxa ao petar contra o fondo da pía. Xa non se ve a pedra. Cómpre adivíñala debaixo do brizo, das lampazas e mais os limos que cobren completamente a conca silenciando un son vivo que convidaba ao sosego.

O que hai agora é unha babuxa amouchada, unha morriñada sombría e muda.

Tras os vidros das fiestras custa traballo sospeitar que houbo vida. Nin un movemento, nin un asomo de luzada, nin un xemido nin un lamento.

A maioría das casas son ruínas, que amosan, pornográficas, os recantos máis íntimos entre paredes núas, derrubados os muros, que protexían interioridades antes agochadas.

Algunhas vivendas xa foran invadidas pola maleza: sabugueiros, silvas, maceiras bravas e loureiros tecen un urdido labiríntico de natureza asilvestrada tapando o que fora un fogar e os seus cortellos.

A cruz do hórreo perdeu un brazo e é o único elemento do espigueiro que se foi librando de ser tapizado por unha morea de hedras mestas.

Outras casas, tamén deshabitadas, coas paredes outrora brancas, están cheas dun caruncho preto que foi adoptando todos os matices da negritude. Están en fase de pre-ruína. É cuestión de tempo. Estrugas, mentrastes e fentas teiman por impoñerse. De momento van gañando a fouce e a gadaña.

É un combate contra o tempo, perdido de antemán.

Aquí non hai relevo: nin de xente nin de animais.